

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

Προσφυγή αριθ. 3714/16

ΑΙΓΑΙΟΝ ΟΪΛ Α.Ε.

κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας στις 2 Οκτωβρίου 2018 σε τμήμα αποτελούμενο από τους εξής:

Ksenija Turković, *πρόεδρος*,

Λίνος-Αλέξανδρος Σισιλιάνος,

Aleš Pejchal,

Krzysztof Wojtyczek,

Armen Harutyunyan,

Pauliine Koskelo,

Tim Eicke, *δικαστές*,

και Abel Campos, *γραμματέας τμήματος*,

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω προσφυγή η οποία κατατέθηκε στις 30 Δεκεμβρίου 2015,

Λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις οι οποίες κατατέθηκαν από την εναγόμενη κυβέρνηση και εκείνες οι οποίες κατατέθηκαν σε απάντηση από την προσφεύγουσα.

Αφού διασκέφθηκε εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

1. Η προσφεύγουσα εκπροσωπήθηκε από τον κ. Χ. Χρυσανθάκη, δικηγόρο Αθηνών. Η ελληνική κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τις εντεταλμένες του αντιπροσώπου της, κυρία Ε. Τσαούση, σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Γ. Παπαδάκη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

A. Οι συνθήκες της συγκεκριμένης υπόθεσης

2. Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, όπως αυτά εξετάστησαν από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψισθούν ως εξής.

3. Στις 27 Αυγούστου 2008, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του διοικητικού πρωτοδικείου Πειραιά μία αίτηση ακύρωσης της απόφασης αριθ. 776/06/08 των τελωνειακών αρχών η οποία διαπίστωνε πολλές παραβάσεις σχετιζόμενες με το λαθρεμπόριο καυσίμων για κινητήρες ντίζελ και με άλλες τελωνειακές παραβάσεις και επέβαλε στην προσφεύγουσα την πληρωμή προστίμων πολλών εκατομμυρίων ευρώ (6.656.163,18 EUR) που αντιστοιχούσαν στο τριπλάσιο των οφειλομένων φόρων και τελωνειακών δασμών (πιο κάτω παράγραφος 22). Κατόπιν της έναρξης ισχύος του νόμου 3900/2010, η αίτηση ακύρωσης διαβιβάστηκε στο διοικητικό εφετείο, το οποίο ήταν πλέον αρμόδιο.

4. Με την από 7 Ιουνίου 2012 απόφασή του, το διοικητικό εφετείο, κρίνοντας ότι ορισμένες από τις τελωνειακές παραβάσεις είχαν παραγραφεί, έκανε εν μέρει δεκτή την αίτηση ακύρωσης. Αντιθέτως, απέρριψε όλους τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας σχετικά με τις παραβάσεις της λαθρεμπορίας και επικύρωσε την επιβολή των σχετικών προστίμων.

5. Στις 9 Απριλίου 2013, η προσφεύγουσα άσκησε αίτηση αναίρεσης ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας κατά της απόφασης του διοικητικού εφετείου. Προέβαλε πέντε λόγους αναίρεσης.

6. Παράλληλα, με την με αριθμό 305/2013 της 24 Μαΐου 2013 απόφασή του, το εφετείο Πειραιά απάλλαξε τον νόμιμο εκπρόσωπο της προσφεύγουσας, Ι.Μ. (καθώς και τον κυβερνήτη του πλοίου και τον νόμιμο εκπρόσωπο του εφοπλιστή) από την κατηγορία της πλαστογραφίας και της χρήσης πλαστού (νόθευση του ημερολογίου του πλοίου με σκοπό την απόκρυψη μιας παράνομης διακίνησης καυσίμων και την αποφυγή της καταβολής των τελωνειακών δασμών όσον αφορά 6.046.500 λίτρα καυσίμου).

7. Το ποινικό εφετείο έκρινε ότι ήταν αδύνατον μία τέτοια ποσότητα καυσίμου να περιέχονταν μέσα στο δεξαμενόπλοιο και ότι τα στοιχεία που αναγράφονταν στα τελωνειακά έγγραφα σχετικά με το φορτίο αντιστοιχούσαν σε εκείνα που εμπεριέχονταν στα βιβλία του δεξαμενόπλοιου. Δέχθηκε επίσης ότι δεν υπήρξε νόθευση του ημερολογίου του πλοίου για τον λόγο ότι η αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος εξέλιπε.

8. Με τον πρώτο λόγο αναίρεσής της ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, η προσφεύγουσα ισχυριζόταν ότι το διοικητικό εφετείο δεν είχε ερμηνεύσει και εφαρμόσει ορθώς ορισμένες διατάξεις του τελωνειακού κώδικα. Με τον δεύτερο λόγο, ότι η αναιρεσιβληθείσα απόφαση δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένη ως προς την ύπαρξη του αντικειμενικού στοιχείου της παράβασης της λαθρεμπορίας. Με τον τρίτο λόγο, ότι υπήρξε παραβίαση των άρθρων 20 § 1 (δικαστική προστασία) και 25 § 1 (αρχή αναλογικότητας) του Συντάγματος, στο μέτρο που το διοικητικό εφετείο φερόταν να μην έχει απαντήσει στην ένσταση αντισυνταγματικότητας των διατάξεων του τελωνειακού κώδικα ο οποίος προέβλεπε τους εν λόγω τελωνειακούς δασμούς. Τέλος, με τον τέταρτο λόγο αναίρεσης, ότι στην αναιρεσιβληθείσα απόφασή του, το διοικητικό εφετείο είχε εσφαλμένα απορρίψει την θέση σύμφωνα με την οποία το Δημόσιο είχε εκπέσει του δικαιώματος να επιβάλει στην προσφεύγουσα τελωνειακούς δασμούς.

9. Με έναν πέμπτο λόγο (ο οποίος προβλήθηκε με το από 19 Δεκεμβρίου 2013 υπόμνημά της, μετά την έκδοση της απόφασης του ποινικού εφετείου), η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι η απόφαση του διοικητικού εφετείου έπρεπε να αναιρεθεί για τον λόγο ότι ήταν αντιφατική με την απόφαση του ποινικού εφετείου που είχε απαλλάξει τον νόμιμο εκπρόσωπο της εταιρείας από την κατηγορία της πλαστογραφίας και χρήσης πλαστού. Προς θεμελίωση του ισχυρισμού αυτού, η προσφεύγουσα επικαλέστηκε: (α) την νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας σύμφωνα με την οποία, όταν ένα διοικητικό δικαστήριο αποφαινόταν επί υπόθεσης φορολογικού προστίμου για λαθρεμπορία, αυτό δεν δεσμευόταν μεν από τυχόν προηγούμενη απόφαση ποινικού δικαστηρίου, αλλά είχε την υποχρέωση να την λάβει υπόψη ενόψει της δικής του απόφασης, (β) την απόφαση του Δικαστηρίου *Βασίλειος Σταυρόπουλος κατά Ελλάδας* (αριθ. 35522/04, 27 Σεπτεμβρίου 2007), από την οποία συνήγαγε ότι οι μεταγενέστερες μιας ανέκκλητης απαλλαγής ενός κατηγορουμένου δικαστικές αποφάσεις δεν πρέπει να παραλείπουν σκοπίμως να λάβουν υπόψη την αθωωτική απόφαση. Στο επίπεδο του παραδεκτού του λόγου αναίρεσης, η προσφεύγουσα ισχυριζόταν ότι ο λόγος αυτός προβλήθηκε στην βάση του άρθρου 53 § 3 του διατάγματος 18/1989. Παρέπεμπε προς τούτο στην νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας (και ειδικότερα στην απόφαση 990/2004 της Ολομελείας του), η οποία καθιέρωνε, κατ'αυτήν, την υποχρέωση να λαμβάνεται υπόψη μια ποινική αθωωτική απόφαση.

10. Το Συμβούλιο της Επικρατείας συζήτησε την υπόθεση στις 13 Μαΐου 2015.

11. Στο συμπληρωματικό υπόμνημά της που κατέθεσε στο Συμβούλιο της Επικρατείας στις 15 Μαΐου 2015, η προσφεύγουσα ανέφερε ότι η υπόθεσή της εκδικαζόταν μετά την ανέκκλητη απαλλαγή του νομίμου εκπροσώπου της και ότι η αθώωση αυτή ενίσχυε το τεκμήριο της αθωότητάς της. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, αυτή η ανέκκλητη απαλλαγή τοποθετούνταν στην «μείζονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού» και δεν ήταν απλώς ένα στοιχείο της αιτιολογίας. Κατά συνέπεια, πάντοτε σύμφωνα με τα λεγόμενα της προσφεύγουσας, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου που παρατίθετο στον πρόσθετο λόγο αναίρεσής της (τον πέμπτο λόγο) και της πρόσφατης απόφασης *Καπετάνιος και λοιποί κατά Ελλάδα*ς (αριθ. 3453/12, 42941/12 και 9028/13, 30 Απριλίου 2015), η ανέκκλητη απόφαση του ποινικού εφετείου ήταν απολύτως δεσμευτική ως κανόνας δικαίου διέπων την προκείμενη περίπτωση. Η προσφεύγουσα επαναλάμβανε τον ισχυρισμό της ότι ο πέμπτος λόγος αναίρεσης πληρούσε τις προϋποθέσεις του παραδεκτού που προβλέπονταν από το άρθρο 12 του νόμου 3900/2010, η ορθή ερμηνεία του οποίου οδηγούσε, κατ'αυτήν, στην παραδοχή ότι το άρθρο αυτό αφορούσε και την περίπτωση της αντίθεσης προς την νομολογία του Δικαστηρίου ως κανόνος υπερνομοθετικού δικαίου.

12. Με την με αριθμό 3719/2015 από 21 Οκτωβρίου 2015 απόφασή του, το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την αίτηση αναίρεσης. Ειδικότερα, απέρριψε ως απαράδεκτους τους τέσσερις από τους πέντε λόγους αναίρεσης της προσφεύγουσας, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 53 § 3 του διατάγματος 18/1989 (όπως αυτό τροποποιήθηκε από τον νόμο 3900/2010) και ως αβάσιμο τον πέμπτο λόγο. Έτσι, απέρριψε τον πρώτο και τον δεύτερο από τους λόγους διότι το διοικητικό εφετείο δεν είχε διατυπώσει εκτίμηση ως προς τον επιμερισμό του βάρους αποδείξεως ούτε προβεί σε ερμηνεία κανόνα δικαίου. Απέρριψε τον τρίτο λόγο διότι το διοικητικό εφετείο είχε απορρίψει σιωπηρώς τον σχετικό με το άρθρο 20 § 1 του Συντάγματος ισχυρισμό, ενώ ο ισχυρισμός βάσει του άρθρου 25 § 1 του Συντάγματος δεν είχε προβληθεί πρωτοδίκως. Απέρριψε τον τέταρτο λόγο διότι οι επικαλεσθείσες από την προσφεύγουσα αποφάσεις αφορούσαν διαφορετικό ζήτημα και διότι ο επικουρικός ισχυρισμός σύμφωνα με τον οποίο δεν υπήρχε νομολογία επί του ζητήματος αυτού ήταν αόριστος.

13. Τέλος, απέρριψε τον πέμπτο λόγο αναίρεσης με την ακόλουθη αιτιολογία:

«Ο λόγος αυτός, ανεξάρτητα από το κατά πόσον είναι παραδεκτός δεδομένου ότι προβλήθηκε το πρώτον με το πρόσθετο υπόμνημα, δεν έχει το

περιεχόμενο που απαιτείται από το άρθρο 53 § 3 του διατάγματος 18/1989 και δεν αφορά ζήτημα ερμηνείας [κανόνα] δικαίου εξετασθέντος από την αναιρεσιβληθείσα απόφαση, η οποία άλλωστε προηγήθηκε της ποινικής απόφασης που επικαλείται η προσφεύγουσα. Κατά συνέπεια, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος κατ'εφαρμογήν του πιο πάνω αναφερομένου άρθρου.»

B. Το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο και η πρακτική

14. Για το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο και την πρακτική όσον αφορά τον νόμο 3900/2010, το Δικαστήριο παραπέμπει ιδίως στην απόφασή του *Παπαϊωάννου κατά Ελλάδας* (αριθ. 18880/14, §§ 14-25, 2 Ιουνίου 2016).

15. Ειδικότερα, το άρθρο 12 του νόμου 3900/2010 έχει ως εξής:

«1. Οι παράγραφοι 3 και 4 του άρθρου 53 του π.δ. 18/1989, όπως τροποποιήθηκαν με το άρθρο 35 του ν. 3772/2009, αντικαθίστανται ως εξής:

Η αίτηση αναιρέσεως επιτρέπεται μόνον όταν προβάλλεται από τον διάδικο με συγκεκριμένους ισχυρισμούς που περιέχονται στο εισαγωγικό δικόγραφο ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή ότι υπάρχει αντίθεση της προσβαλλομένης αποφάσεως προς τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανωτάτου δικαστηρίου είτε προς ανέκκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου.

(...)

2. Στην παράγραφο 1 του άρθρου 58 του π.δ. 18/1989 προστίθεται νέο εδάφιο ως εξής:

Η έφεση επιτρέπεται, μόνον όταν προβάλλεται από τον διάδικο, με συγκεκριμένους ισχυρισμούς που περιέχονται στο σχετικό δικόγραφο, ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή ότι υπάρχει αντίθεση της προσβαλλομένης αποφάσεως προς τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανωτάτου δικαστηρίου είτε προς ανέκκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου.»

16. Με την με αριθμό 167/2017 από 18 Ιανουαρίου 2017 απόφασή του, το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι ο ισχυρισμός που στηρίχθηκε στην παραβίαση της αρχής *ne bis in idem*, αρχή την οποία εγγυάται το άρθρο 4 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 της Σύμβασης, δεν είχε εξεταστεί ρητώς από το διοικητικό εφετείο. Εν

τούτοις, δέχθηκε ότι το τελευταίο είχε απορρίψει τον ισχυρισμό αυτόν σιωπηρώς με τις σχετικές σκέψεις του, αφενός, σχετικά με την αυτονομία της διοικητικής διαδικασίας (όσον αφορά την επιβολή φορολογικού προστίμου για το φορολογικό αδίκημα της λαθρεμπορίας) σε σχέση με την αντίστοιχη ποινική διαδικασία, και, αφετέρου, με το μη δεσμευτικό αποτέλεσμα έναντι του διοικητικού δικαστή μιας αθωωτικής απόφασης εκδοθείσας από τον ποινικό δικαστή.

17. Όσον αφορά το παραδεκτό του πιο πάνω αναφερομένου ισχυρισμού, το Συμβούλιο της Επικρατείας όρισε ότι η πιο πάνω αναφερόμενη υπόρρητη ερμηνεία που δόθηκε από το διοικητικό εφετείο είχε αγνοήσει την απόφαση *Ruotsalainen κατά Φινλανδίας* (αριθ. 13079/03, 16 Ιουνίου 2009) του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Υπογράμμισε ότι προέκυπτε από την απόφαση αυτή ότι το άρθρο 4 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 ήταν αντίθετο προς την εκκίνηση μιας διοικητικής διαδικασίας που είχε ως σκοπό την επιβολή μιας φορολογικής κύρωσης, όταν, για την ίδια παράβαση, μία αντίστοιχη ποινική διαδικασία είχε ήδη περατωθεί και ότι οι δύο διαδικασίες ήταν «ποινικής» φύσεως σύμφωνα με τα κριτήρια της απόφασης *Engel και λοιποί κατά Ολλανδίας* (8 Ιουνίου 1976, série A no. 22).

18. Το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι η έννοια της «νομολογίας ενός (...) ανωτάτου δικαστηρίου», με την έννοια του άρθρου 53 § 3 του διατάγματος 18/1989, συμπεριελάμβανε την νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου για τους ακόλουθους λόγους: αφενός, όσον αφορά την ερμηνεία της Σύμβασης μέσα στην εθνική έννομη τάξη, οι αποφάσεις του Δικαστηρίου είχαν σημασία και βαρύτητα ανάλογες με εκείνες των ανωτάτων δικαστηρίων της χώρας, και αφετέρου, η ύπαρξη διαφοροποίησης μεταξύ μιας απόφασης η οποία απετέλεσε αντικείμενο αίτησης αναίρεσης και της νομολογίας του Δικαστηρίου έθετε σοβαρό νομικό ζήτημα ως προς την τήρηση των διεθνών υποχρεώσεων της χώρας στον τομέα των θεμελιωδών δικαιωμάτων, γεγονός που δικαιολογούσε την εξέτασή της από το Συμβούλιο της Επικρατείας προκειμένου να εξασφαλίζονται το ενιαίο και η λυσιτέλεια της νομολογίας που ερμηνεύει και εφαρμόζει την Σύμβαση.

19. Με την με αριθμό 680/2017 απόφασή του, το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι, όταν ένα ποινικό δικαστήριο αποφαινόταν επί υποθέσεως λαθρεμπορίας μετά από ανέκκλητη απόφαση του διοικητικού δικαστηρίου, το ποινικό δικαστήριο είχε την υποχρέωση να λάβει υπόψη την απόφαση του διοικητικού δικαστηρίου σχετικά με την διοικητική παράβαση της φοροαποφυγής.

Γ. Ο τελωνειακός κώδικας

20. Το άρθρο 150 του τελωνειακού κώδικα (νόμος αριθ. 2960/2001) ορίζει:

«Κατά των με οποιονδήποτε τρόπο συμμετεχόντων στην τελωνειακή παράβαση, σύμφωνα με την παράγραφο 2 του άρθρου 142 του παρόντος Κώδικα και ανάλογα με το βαθμό συμμετοχής εκάστου, άσχετα από την ποινική δίωξη αυτών, επιβάλλεται, (...) πολλαπλό τέλος από το τριπλάσιο μέχρι το πενταπλάσιο των δασμοφορολογικών επιβαρύνσεων, που αναλογούν στο αντικείμενο αυτής (...)»

21. Στην με αριθμό 990/2004 απόφασή του, το Συμβούλιο της Επικρατείας δέχθηκε ότι οι διατάξεις, οι οποίες προέβλεπαν διοικητικό πρόστιμο ίσο προς το τριπλάσιο ή, σε περίπτωση υποτροπής, ίσο προς το πενταπλάσιο της οφειλόμενης δασμοφορολογικής επιβάρυνσης, δεν ήταν αντίθετες προς την αρχή της αναλογικότητας που προστατεύεται το Σύνταγμα και το κοινοτικό δίκαιο. Στην πράξη, οι διατάξεις αυτές δεν στοιχειοθετούσαν μέτρα προδήλως ακατάλληλα και η κύρωση που προέβλεπαν δεν υπερέβαινε τον σκοπό του νόμου, ο οποίος συνίστατο όχι μόνον στην ικανοποίηση του Δημοσίου με την εξασφάλιση υπέρ αυτού της πληρωμής των οφειλομένων φόρων και δασμών, αλλά και στον κολασμό του αυτουργού και στην αποθάρρυνση της διάπραξης τέτοιων παραβάσεων στο μέλλον.

Δ. Το Σύνταγμα

22. Το άρθρο 28 § του Συντάγματος προβλέπει:

«Οι γενικά παραδεγμένοι κανόνες του διεθνούς δικαίου, καθώς και οι διεθνείς συμβάσεις, από την επικύρωσή τους με νόμο και τη θέση τους σε ισχύ σύμφωνα με τους όρους καθεμιάς, αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού ελληνικού δικαίου και υπερισχύουν από κάθε άλλη αντίθετη διάταξη νόμου. Η εφαρμογή των κανόνων του διεθνούς δικαίου και των διεθνών συμβάσεων στους αλλοδαπούς τελεί πάντοτε υπό τον όρο της αμοιβαιότητας.»

ΑΙΤΙΑΣΗ

23. Επικαλούμενη το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, η προσφεύγουσα παραπονείται για παραβίαση του δικαιώματός της πρόσβασης σε δικαστήριο.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

24. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η απόρριψη της αίτησης αναίρεσής της ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας στην βάση του άρθρου 12 του νόμου 3900/2010, όπως αυτό θα εφαρμοζόταν στην περίπτωση της, συνιστά παραβίαση του δικαιώματός της πρόσβασης σε δικαστήριο. Επικαλείται έτσι μία παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, το εφαρμοστέο τμήμα του οποίου εν προκειμένω έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως (...) υπό (...) δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

A. Ισχυρισμοί των διαδίκων

1. Η Κυβέρνηση

25. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει κατ'αρχήν ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή μόνον στο μέτρο που αφορά την αστική ευθύνη της προσφεύγουσας να καταβάλει το διοικητικό πρόστιμο, το οποίο δεν συνιστά διοικητική κύρωση ή ποινή με την έννοια του άρθρου 7 της Σύμβασης. Στο μέτρο που αυτή αφορά την ευθύνη της προσφεύγουσας να εξοφλήσει φόρους, όπως και ο τέταρτος λόγος αναίρεσης που αναφερόταν εξ ολοκλήρου στον υπολογισμό των φόρων αυτών, η προσφυγή εκφεύγει του πεδίου εφαρμογής του άρθρου 6 § 1.

26. Η Κυβέρνηση εκθέτει στην συνέχεια ότι το άρθρο 53 § 3 του διατάγματος 18/1989, όπως αυτό τροποποιήθηκε από το άρθρο 12 § 1 του νόμου 3900/2010 και όπως ερμηνεύθηκε από το Συμβούλιο της Επικρατείας, είναι συμβατό με το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης. Αναφέρει ακόμη ότι αυτή η συμβατότητα επιβεβαιώθηκε από την απόφαση *Παπαϊωάννου* (πιο πάνω αναφερόμενη), η οποία είναι μεταγενέστερη της κατάθεσης της παρούσας προσφυγής. Επικαλείται επίσης την απόφαση με αριθμό 167/2017 του Συμβουλίου της Επικρατείας, η οποία κήρυξε παραδεκτό έναν λόγο αναίρεσης σχετικό με μία ερμηνεία του νόμου που φέρεται να έγινε σε μία απόφαση η οποία αναιρεσιβλήθηκε, ενώ η ερμηνεία φέρεται να ήταν υπόρρητη και μη διατυπωθείσα ρητώς στις αιτιολογίες.

27. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, στην παρούσα υπόθεση, η απόρριψη των πρώτου, δεύτερου και τρίτου λόγων αναίρεσης, για τον λόγο ότι δεν αναφέρονταν σε οποιοδήποτε ζήτημα ερμηνείας του νόμου μέσα στην απόφαση του διοικητικού

εφετείουδεν περιόρισε το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο της προσφεύγουσας. Όσον αφορά τον τέταρτο λόγο, η Κυβέρνηση προσθέτει ότι η προσφεύγουσα δεν ισχυρίστηκε την ανυπαρξία νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας επί του ζητήματος αυτού, τονίζοντας ότι ένας τέτοιος ισχυρισμός θα απορριπτόταν ως αόριστος ή αβάσιμος. Ούτως ή άλλως, εκτιμά ότι ο λόγος αυτός αναφερόταν στο ζήτημα του υπολογισμού του «φόρου», ζήτημα το οποίο, κατ'αυτήν, εκφεύγει του πεδίου εφαρμογής του άρθρου 6 της Σύμβασης.

28. Όσον αφορά τον πέμπτο λόγο αναίρεσης, η Κυβέρνηση αναφέρει ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας τον απέρριψε για τους ακόλουθους λόγους: ο λόγος δεν αναφερόταν στην ερμηνεία ενός κανόνα δικαίου από την αναιρεσιβληθείσα απόφαση, η ποινική απόφαση που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα ήταν μεταγενέστερη εκείνης του διοικητικού εφετείου, έτσι ώστε το τελευταίο δεν μπορούσε να μεμφθεί διότι παρέλειψε να εκπληρώσει την υποχρέωση να λάβει υπόψη την ποινική απόφαση, επικαλούμενη την απόφαση αριθ. 990/2014 του Συμβουλίου της Επικρατείας προκειμένου να θεμελιώσει το παραδεκτό του λόγου αυτού η προσφεύγουσα δεν είχε προσδιορίσει τον λόγο για τον οποίο η απόφαση αυτή ήταν αντίθετη προς την απόφαση η οποία αναιρεσιβλήθηκε, και τέλος, η προσφεύγουσα δεν επικαλέστηκε την απόφαση *Βασίλειος Σταυρόπουλος* (πιο πάνω αναφερόμενη) για να θεμελιώσει το παραδεκτό του λόγου και δεν υποστήριξε ότι οι παραδοχές της απόφασης αυτής ήταν αντίθετα προς το αιτιολογικό της αναιρεσιβληθείσας απόφασης.

29. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει επίσης ότι το πρόσθετο υπόμνημα της προσφεύγουσας της 15 Μαΐου 2015 δεν αποτελεί μία απλή ανάπτυξη του πέμπτου λόγου αναίρεσης, αλλά ότι διαφοροποιείται σαφώς από το περιεχόμενο αυτού του λόγου αναίρεσης. Πράγματι, στα μάτια της Κυβέρνησης, μέσα στο υπόμνημα αυτό η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε για πρώτη φορά, αφενός ότι η απαλλακτική απόφαση είχε καταστεί ανέκκλητη και δέσμευε τα διοικητικά δικαστήρια δυνάμει του άρθρου 6 § 2 της Σύμβασης, και αφετέρου ότι το παραδεκτό του πέμπτου λόγου αναίρεσης στηριζόταν στην αντίφαση της προβληθείσας απόφασης προς την νομολογία του Δικαστηρίου.

30. Η Κυβέρνηση εκτιμά ακολούθως ότι η προσφεύγουσα έκανε μόνον μία αόριστη αναφορά στην εν λόγω αντίφαση κρίσεων χωρίς να διευκρινίσει ποια αιτιολογία της αναιρεσιβληθείσας απόφασης αγνόησε τις αποφάσεις *Βασίλειος Σταυρόπουλος* και *Καπετάνιος και λοιποί* (πιο πάνω αναφερόμενες). Σε κάθε περίπτωση, εκτιμά ότι δεν υπάρχει αντίφαση κρίσεων μεταξύ αυτών των αποφάσεων

όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 6 § 2 της Σύμβασης και του άρθρου 4 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 της Σύμβασης, αφενός, διότι στην αναιρεσιβληθείσα απόφαση δεν υπήρξε καμία ερμηνεία των άρθρων αυτών και, αφετέρου, διότι οι δύο πιο πάνω αναφερόμενες αποφάσεις του Δικαστηρίου δεν αφορούσαν την περίπτωση κατά την οποία η ποινική αθωωτική απόφαση είχε εκδοθεί μετά την απόφαση του διοικητικού δικαστηρίου. Επίσης, η Κυβέρνηση αναφέρει ότι, με την απόφαση του ποινικού εφετείου, ο νόμιμος εκπρόσωπος της προσφεύγουσας απαλλάχθηκε από την κατηγορία της πλαστογραφίας και της χρήσης πλαστού και όχι για το αδίκημα της λαθρεμπορίας. Η ποινική απόφαση δεν παρήγαγε κατά την άποψη της Κυβέρνησης δεδικασμένο όσον αφορά αυτό το τελευταίο αδίκημα και, ως εκ τούτου, το τεκμήριο της αθωότητας δεν ίσχυε εν προκειμένω.

31. Η Κυβέρνηση εκτιμά επιπλέον ότι το αντικείμενο της δίκης ενώπιον του ποινικού δικαστηρίου ήταν διάφορο εκείνου της δίκης ενώπιον του διοικητικού δικαστηρίου. Αναφέρει ότι το ποινικό δικαστήριο εξέτασε μόνον την κατηγορία της εκ μέρους του κυβερνήτη νόθευσης εγγράφων που υπάρχουν στο ημερολόγιο του δεξαμενόπλοιου και της ηθικής αυτουργίας για το αδίκημα αυτό από τους νομίμους εκπροσώπους της προσφεύγουσας και του εφοπλιστή. Η σχέση μεταξύ των πράξεων που στοιχειοθετούν την λαθρεμπορία και εκείνων που στοιχειοθετούν την νόθευση δεν είναι κατά την Κυβέρνηση στενή σε βαθμό που να μπορεί να υποστηριχθεί βάσιμα ότι η νόθευση προϋπέθετε αναγκαστικά την ύπαρξη λαθρεμπορίου. Προσθέτει ότι τα πραγματικά περιστατικά που οδήγησαν το διοικητικό εφετείο να λάβει την απόφασή του δεν ήταν στο σύνολό τους ουσιωδώς όμοια με εκείνα για τα οποία επιβλήθηκαν οι φορολογικές κυρώσεις. Για την Κυβέρνηση, από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η ποινική απόφαση δεν απέκτησε ισχύ δεδικασμένου σε σχέση με το αδίκημα της λαθρεμπορίας και ότι, κατά συνέπεια, δεν μπορεί να γίνει επίκληση του τεκμηρίου αθωότητας.

2. Η προσφεύγουσα

32. Επικαλούμενη τα κριτήρια που διατυπώθηκαν στην υπόθεση *Engel και λοιποί κατά Ολλανδίας* (απόφαση της 8 Ιουνίου 1976, série A no. 22, §§ 82-83), η προσφεύγουσα υπογραμμίζει, κατ'αρχήν, ότι η επιβολή ενός τόσο μεγάλου προστίμου εν προκειμένω εντάσσει την παρούσα υπόθεση στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6, υπό ποινικό σκέλος του τελευταίου.

33. Κατά δεύτερο λόγο, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η παρούσα υπόθεση διακρίνεται από την υπόθεση *Παπαϊωάννου* (πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση) για τον λόγο ότι, μέσα στην αίτηση αναίρεσής της, παρέθεσε λεπτομερώς τα νομικά ζητήματα επί των οποίων στηρίχθηκαν οι λόγοι αναίρεσης. Εκτιμά ότι υπήρχαν σοβαρά ζητήματα σχετικά με την ερμηνεία και την εφαρμογή του εφαρμοστέου εθνικού δικαίου ως προς την αντιστροφή του βάρους αποδείξεως που έκανε, κατά την άποψή της, εσφαλμένα, το διοικητικό εφετείο. Έτσι, κατά την προσφεύγουσα, το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε συνοπτικά τους λόγους αναίρεσης χωρίς ιδιαίτερη αιτιολογία, αρκούμενο να δηλώσει ότι, στην απόφασή του, το διοικητικό εφετείο δεν είχε αποφανθεί επί ζητήματος ερμηνείας του δικαίου. Όσον αφορά τον τέταρτο λόγο αναίρεσης, η προσφεύγουσα αναφέρει ότι αυτός απορρίφθηκε ως απαράδεκτος ενώ είχε γίνει επίκληση δύο συγκεκριμένων αποφάσεων με παραδοχές αντίθετες προς εκείνες της απόφασης του εφετείου. Τονίζει ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι οι αποφάσεις αυτές δεν επέλυσαν το ίδιο νομικό ζήτημα με εκείνο που ετέθη από τον τέταρτο λόγο αναίρεσης και ότι κήρυξε τον τελευταίο απαράδεκτο χωρίς να εξετάσει αν αυτό το νομικό ζήτημα σχετιζόταν με το άλλο κριτήριο του παραδεκτού, ήτοι την έλλειψη σχετικής νομολογίας.

34. Όσον αφορά τον πέμπτο λόγο αναίρεσης, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι, όπως και στις δίκες στις υποθέσεις *Καπετάνιος και λοιποί* (πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση) και *Σισμανίδης και Σιταρίδης κατά Ελλάδας* (αριθ. 66602/09, 71879/12, 9 Ιουνίου 2016), η διοικητική διαδικασία και η ποινική διαδικασία στηρίχθηκαν στα ίδια πραγματικά περιστατικά όπως αυτά διαπιστώθηκαν στην έκθεση του τελωνείου.

35. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η απόφαση του ποινικού εφετείου, σύμφωνα με την οποία τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης δεν στοιχειοθετούσαν το αδίκημα της λαθρεμπορίας, αποδεικνύει ότι αυτή υπέστη κυρώσεις από τα διοικητικά δικαστήρια για ένα έγκλημα που απορρίφθηκε από τα ποινικά δικαστήρια στην βάση των ιδίων πραγματικών περιστατικών, των ιδίων αποδείξεων και των ιδίων διατάξεων του τελωνειακού κώδικα.

36. Αναφέρει ότι, λαμβανομένου υπόψη του ποινικού χαρακτήρα της παρούσας υπόθεσης σύμφωνα με τα κριτήρια της απόφασης *Engel και λοιποί* (πιο πάνω αναφερόμενη), το Συμβούλιο της Επικρατείας είχε στην διάθεσή του όταν επιλήφθηκε της υπόθεσής της την απόφαση του ποινικού δικαστηρίου και εκείνη του διοικητικού δικαστηρίου και, ως εκ τούτου, εκτιμά ότι θα έπρεπε να λάβει υπόψη του το γεγονός αυτό και να αναιρέσει την απόφαση του διοικητικού εφετείου. Τονίζει ότι

το ποινικό δικαστήριο και το διοικητικό δικαστήριο αποφάνθηκαν εν προκειμένω επί των ιδίων πραγματικών περιστατικών: όμως, κατά την άποψή της, εκείνο που είναι σημαντικό ως προς την αρχή *ne bis in idem*, είναι η κατ'ουσίαν ταυτότητα των πραγματικών περιστατικών στην βάση των δύο διαδικασιών και όχι ο νομικός χαρακτηρισμός της υπόθεσης ή η φύση της κύρωσης η οποία απαγγέλθηκε από τα δικαστήρια. Προσθέτει ότι ο διαφορετικός χαρακτηρισμός ο οποίος δόθηκε στα πραγματικά περιστατικά από τα δύο δικαστήρια εν προκειμένω δεν επηρεάζει την έννοια του «*idem*».

37. Επίσης, για την προσφεύγουσα, το γεγονός ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας δεν θεώρησε την υπόθεσή του ως ποινική υπόθεση, ενώ αυτή ήταν ποινική έναντι της Σύμβασης και της νομολογίας του Δικαστηρίου, της στέρησε την δυνατότητα να ζητήσει την επανάληψη της διαδικασίας στην βάση του άρθρου 525 του κώδικα ποινικής δικονομίας.

3. Η εκτίμηση του Δικαστηρίου

α) Όσον αφορά την ένσταση της Κυβέρνησης για την έλλειψη εφαρμογής του άρθρου 6 § 1 εν προκειμένω

38. Το Δικαστήριο δεν κρίνει αναγκαίο να αποφανθεί επί της ένστασης αυτής διότι καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη για τους λόγους που ακολουθούν.

β) Όσον αφορά τους πρώτο, δεύτερο, τρίτο και τέταρτο λόγους αναίρεσης.

39. Λαμβανομένου υπόψη του τρόπου με τον οποίο η προσφεύγουσα προέβαλε τις αιτιάσεις της, το Δικαστήριο εκτιμά προτιμότερο να ασχοληθεί κατ'αρχήν με το παραδεκτό της αιτίασης η οποία έλκεται από τους πρώτο, δεύτερο, τρίτο και τέταρτο λόγους αναίρεσης, στην συνέχεια δε, χωριστά, με το παραδεκτό της αιτίασης της ελκόμενης από τον πέμπτο λόγο αναίρεσης.

40. Όσον αφορά την απόρριψη των πιο πάνω τεσσάρων λόγων αναίρεσης, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, λαμβανομένης υπόψη της ιδιαιτερότητας του ρόλου που παίζει το Συμβούλιο της Επικρατείας ως δικαστήριο επιφορτισμένο με την συνοχή της νομολογίας, μπορεί να γίνει αποδεκτό το ότι η διαδικασία η οποία ακολουθήθηκε ενώπιον του ανωτάτου δικαστηρίου συνοδεύεται από περισσότερες προϋποθέσεις παραδεκτού (πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Παπαϊωάννου*, § 46). Εξάλλου, το γεγονός της εξάρτησης του παραδεκτού μιας αίτησης αναίρεσης από την ύπαρξη

αντικειμενικών συνθηκών και στην αιτιολόγησή τους από τον αναιρεσείοντα, ήτοι από κριτήρια προβλεπόμενα από τον νόμο και ερμηνευόμενα από την διοικητική νομολογία, δεν είναι, αφ'εαυτού, δυσανάλογο σε σχέση με τον διωκόμενο από την επίδικη νομοθεσία σκοπό (*Αστικός και Παραθεριστικός Οικοδομικός Συνεταιρισμός Αξιωματικών κατά Ελλάδας* (απόφαση επί του παραδεκτού), αριθ. 29382/16, § 35, 9 Μαΐου 2017).

41. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο εκτιμά ως εκ τούτου ότι η προσφεύγουσα δεν στερήθηκε της ουσίας του δικαιώματός της για πρόσβαση σε δικαστήριο. Επίσης, οι εφαρμοσθέντες περιορισμοί επεδίωκαν έναν θεμιτό σκοπό. Η εφαρμογή τους δεν έθιξε τον εύλογο χαρακτήρα της σχέσης μεταξύ των χρησιμοποιηθέντων μέσων και του διωκόμενου σκοπού. Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο κρίνει ότι η προσφεύγουσα δεν υπέστη δυσανάλογο περιορισμό στο δικαίωμά της για πρόσβαση σε δικαστήριο, το οποίο προστατεύεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης.

42. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτο ως προδήλως αβάσιμο, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

γ) Όσον αφορά τον πέμπτο λόγο αναίρεσης

43. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι το άρθρο 12 του νόμου 3900/2010 περιλαμβάνει μία ειδική προϋπόθεση παραδεκτού σύμφωνα με την οποία, όταν αυτός που ασκεί μία αίτηση αναίρεσης επικαλείται την αντιφατικότητα των κρίσεων μεταξύ της αναιρεσιβληθείσας απόφασης και μιας απόφασης του Συμβουλίου της Επικρατείας ή ενός άλλου ανωτάτου δικαστηρίου, ο σχετικός ισχυρισμός πρέπει να περιέχεται μέσα στο εισαγωγικό της αίτησης αναίρεσης έγγραφο. Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η απόφαση του ποινικού εφετείου εκδόθηκε μετά την κατάθεση της αίτησης αναίρεσης, η προσφεύγουσα κατέθεσε ένα πέμπτο πρόσθετο λόγο με τον οποίο αυτή ανέφερε την αντίφαση της απόφασης του διοικητικού εφετείου με την απόφαση αριθ. 990/2004 του Συμβουλίου της Επικρατείας, αλλά και με την απόφαση *Σταυρόπουλος* (πιο πάνω αναφερόμενη), ενώ η απόφαση *Καπετάνιος και λοιποί* (πιο πάνω αναφερόμενη) δεν υπήρχε ακόμη τότε. Η προσφεύγουσα επικαλέστηκε αυτήν την τελευταία απόφαση, η οποία εκδόθηκε στις 30 Απριλίου 2015, στο συμπληρωματικό υπόμνημά της που κατατέθηκε στις 15 Μαΐου 2015, ήτοι δύο ημέρες μετά την συζήτηση, το οποίο, κατά την άποψη του Δικαστηρίου, είναι λογικό διάστημα.

44. Το Δικαστήριο παρατηρεί κατ'αρχήν το γεγονός της εξάρτησης του παραδεκτού μιας αίτησης αναίρεσης από την ύπαρξη αντικειμενικών συνθηκών και

στην αιτιολόγησή τους από τον αναιρεσείοντα, ήτοι από κριτήρια προβλεπόμενα από τον νόμο και ερμηνευόμενα από την διοικητική νομολογία, δεν είναι, αφ'εαυτού, δυσανάλογο ή αντίθετο προς το δικαίωμα πρόσβασης στο Συμβούλιο της Επικρατείας (πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Παπαϊωάννου*, § 49). Εξάλλου, ο σκοπός των περιορισμών στην προσφυγή στο Συμβούλιο της Επικρατείας είναι θεμιτός διότι το άρθρο 12 του νόμου 3900/2010 στόχευε να μεριμνήσει ώστε το ανώτατο διοικητικό δικαστήριο της χώρας να απαλλαγεί από την εξέταση στερουμένων ενδιαφέροντος αιτήσεων αναίρεσης και να ασχολείται μόνον με τα προβλήματα που είναι σημαντικά για την ελληνική έννομη τάξη (ομοίως, § 41).

45. Το Δικαστήριο σημειώνει εν τούτοις ότι εν προκειμένω δεν ήταν η όψιμη επίκληση του πέμπτου λόγου αναίρεσης ή κάποιος άλλος τυπικός λόγος που οδήγησαν το Συμβούλιο της Επικρατείας να κηρύξει απαράδεκτο τον πέμπτο λόγο αναίρεσης, αλλά η αιτιολογία σύμφωνα με την οποία ο λόγος αυτός δεν είχε το περιεχόμενο που απαιτείται από το άρθρο 53 § 3 του διατάγματος 18/1989 και δεν αφορούσε ζήτημα ερμηνείας ενός κανόνα δικαίου που εξετάστηκε από την αναιρεσιβληθείσα απόφαση η οποία ήταν εξάλλου προγενέστερη της ποινικής απόφασης που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα. Αυτή η αιτιολογία του απαραδέκτου δεν αφορά οποιαδήποτε τυπική προϋπόθεση της κατάθεσης της αίτησης αναίρεσης, αλλά μία προϋπόθεση ουσίας, ήτοι το περιεχόμενο της αίτησης.

46. Προς τούτο, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η νομολογία των εθνικών δικαστηρίων την οποία επικαλείται εκείνος ο οποίος ασκεί την αίτηση αναίρεσης πρέπει να ερμηνεύει το ίδιο νομικό ζήτημα με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση το δε ζήτημα αυτό πρέπει να είναι καθοριστικό για την επίλυση της διαφοράς. Επιπλέον, το εν λόγω νομικό ζήτημα πρέπει να σχετίζεται με την ερμηνεία ενός κανόνα δικαίου, ήτοι την «μείζονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού» και όχι την υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών της υπόθεσης στον κανόνα δικαίου (πιο πάνω παράγραφος 13). Τέλος, το άρθρο 12 του νόμου 3900/2010 ορίζει ότι, για το παραδεκτό της αίτησης αναίρεσης, η νομολογία την οποία επικαλείται εκείνος ο οποίος ασκεί την αίτηση πρέπει να είναι εκείνη των ανωτάτων δικαστηρίων, χωρίς να διευκρινίζεται αν οι όροι αυτοί συμπεριλαμβάνουν και το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου ή το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

47. Το Δικαστήριο δέχεται ότι εκ πρώτης όψεως, ο πέμπτος λόγος αναίρεσης θα μπορούσε να εκληφθεί ως θέτων ζήτημα ερμηνείας ενός κανόνα δικαίου, εκείνου του άρθρου 4 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7. Το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε τον

λόγο αυτόν ως αν να αφορούσε ένα πραγματικό ζήτημα και δεν υπεισήλθε στο ζήτημα της ερμηνείας του άρθρου 4 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7, αποφεύγοντας με τον τρόπο αυτό να αντλήσει τις συνέπειες της νομολογίας του Δικαστηρίου, η οποία ήταν μεταγενέστερη της απόφασης του διοικητικού εφετείου, αλλά προηγήθηκε της συζήτησης ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας.

48. Το Δικαστήριο ότι, ως προς το ζήτημα της εφαρμογής του άρθρου 4 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7, έχει κρίνει ότι το άρθρο αυτό πρέπει να εκλαμβάνεται ως απαγορεύον την δίωξη ή την δίκη ενός προσώπου για μία δεύτερη «παράβαση» στο μέτρο που η τελευταία προέρχεται από όμοια πραγματικά περιστατικά ή περιστατικά που είναι κατ'ουσίαν όμοια (*Serguei Zolotoukhine κατά Ρωσίας* ([ΜΣ], αριθ. 14939/03, §§ 82 και 84, CEDH 2009). Έπεται ότι μία από τις πρωταρχικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή του πιο πάνω αναφερομένου άρθρου είναι η ταυτότητα των φυσικών προσώπων ή των νομικών προσώπων τα οποία διώκονται ή τιμωρούνται δύο φορές (βλέπε, για παράδειγμα, *Pirttimäki κατά Φινλανδίας*, αριθ. 35232/11, §§ 50-51, 20 Μαΐου 2014, και *Heinänen κατά Φινλανδίας*, αριθ. 947/13, §§ 37-38, 6 Ιανουαρίου 2015).

49. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο σημειώνει ότι τα πραγματικά περιστατικά τα οποία προβλήθηκαν ενώπιον του διοικητικού εφετείου και του ποινικού εφετείου αναφέρονταν στην ίδια συμπεριφορά και στην ίδια κατηγορία: την νόθευση του ημερολογίου του πλοίου, με σκοπό την απόκρυψη της παράνομης διακίνησης καυσίμων και την αποφυγή της πληρωμής τελωνειακών δασμών για 6.046.500 λίτρα καυσίμου. Εν τούτοις, η εταιρεία ΑΙΓΑΙΟΝ ΟΪΛ Α.Ε. – η οποία είναι η προσφεύγουσα ενώπιον του Δικαστηρίου και ως προς την οποία το διοικητικό εφετείο είχε διαπιστώσει μία παράβαση – δεν ήταν διάδικος στην δίκη ενώπιον του ποινικού δικαστηρίου το οποίο είχε απαλλάξει τον νόμιμο εκπρόσωπο της προσφεύγουσας, Ι.Μ. (καθώς και τον κυβερνήτη του πλοίου και τον νόμιμο εκπρόσωπο του εφοπλιστή). Όμως, εν προκειμένω, η προϋπόθεση της ταυτότητας των προσώπων έτσι ώστε να έχει εφαρμογή το άρθρο 4 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 δεν πληρούνταν. Ως εκ τούτου, ο πέμπτος λόγος αναίρεσης, όπως αυτός διατυπώθηκε από την προσφεύγουσα, δεν προέβαλε στην πραγματικότητα κανένα πρόβλημα σχετικό με την ερμηνεία του κανόνα δικαίου ο οποίος περιέχεται στο άρθρο 4 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7.

50. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο συμπεραίνει, ότι υπό τις παρούσες συνθήκες, το γεγονός ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας εξέτασε με συνοπτικό τρόπο τον

πέμπτο λόγο της αίτησης αναίρεσης δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί ως περιορισμός στο δικαίωμα πρόσβασης της προσφεύγουσας σε δικαστήριο.

51. Έπεται ότι, όσον αφορά την αιτίαση την ελκόμενη από την απόρριψη του πέμπτου λόγου αναίρεσης από το Συμβούλιο της Επικρατείας, η προσφυγή πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη ως προδήλως αβάσιμη, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

Συντάχθηκε στην γαλλική γλώσσα και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 25 Οκτωβρίου 2018.

(υπογραφή)

Abel Campos

Γραμματέας

(υπογραφή)

Ksenija Turković

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 27 Νοεμβρίου 2018

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος